

sygn. akt VII U 882/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 27 marca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 15 lipca 2022 r., znak (...)

o rekompensatę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. G. prawo do rekompensaty od lipca 2022 r.

Sygn. akt VII U 882/22

UZASADNIENIE

M. G. 11 sierpnia 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z 15 lipca 2022 r., znak (...) o odmowie przyznania rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach. Odwołujący wskazał, że pracował w Zakładzie (...) w W. w okresie od 22 października 1975 r. do 16 maja 1986 r., łącznie przez 10 lat, 6 miesięcy i 25 dni na stanowisku kierowcy wózka podnoszonego elektrycznie. Ubezpieczony dodał, że praca na tym stanowisku polegała na pracy na malarni i impregnacji agregatem ościeżnic, ćwierćwałków, listew, skrzydeł drzwiowych i ich transport wózkiem do magazynu wyrobów gotowych, a zakres obowiązków na tym stanowisku mogą potwierdzić świadkowie W. L., W. K. (1) i W. M.. Nadto, odwołujący pracował w Spółdzielni (...) w W. w okresie od 1 października 1986 r. do 30 kwietnia 1987 r., łącznie 6 miesięcy, 39 dni, i od 14 października 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r., łącznie 6 miesięcy i 16 dni, co daje staż pracy 9 lat, 1 miesiąc i 14 dni. Pracował na stanowisku pomocnika palacza, a następnie palacza centralnego ogrzewania i ciepłej wody. Praca na tym stanowisku polegała na zasypywaniu pieców centralnego ogrzewania i wody węglem oraz na czyszczeniu pieców węglowych. Ubezpieczony był zatrudniony także w Szkole Podstawowej w M. w okresie od 15 października 1999 r. do 30 kwietnia 2000 r., łącznie 6 miesięcy i 15 dni na stanowisku palacza centralnego ogrzewania. Na tym stanowisku praca polegała na zasypywaniu i czyszczeniu pieców węglowych. W konkluzji ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnych charakterze (odwołanie z 11 sierpnia 2022 r. – k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył dowodów wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze wymaganym przez ustawę. Okres od 1 października 1986 r. do 14 października 1996 r. – został wykazany w świadectwie pracy w warunkach szczególnych datowanym na 5 listopada 2021 r. Świadectwo to w ocenie organu nie spełnia warunków formalnych (brak wskazania charakteru pracy, zgodnego z wymienionymi w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., a wskazane w treści świadectwa stanowisko jest niezgodne ze stanowiskiem wymienionym w wykazie A dział XIV poz. 1 pkt 3 uchwały (...)). Niezależnie od

powyższego, organ rentowy wskazał, że świadectwo pracy z 5 listopada 2021 r. zostało anulowane przez wystawcę – (...) w W.. Kolejne świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wystawione przez (...) w W. 1 sierpnia 2022 r. (złożone wraz z odwołaniem) wskazuje okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych od 1 stycznia 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r. Niezależnie od powyższego, organ rentowy wskazał, że okres objęty ww. świadectwami pracy nie przekracza 15 lat. Za inne okresy ubezpieczony nie przedłożył świadectw potwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, że w świetle art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych konieczne jest nadto, aby ta praca była równocześnie pracą o znacznej uciążliwości, a takie zostały rodzajowo wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze. Oznacza to, że pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia i o znacznym stopniu uciążliwości dla osoby, która nie wykonuje jako podstawowych prac wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia, są wyłącznie czynności zgodne z wykazem, nie zaś wykonywanie jakichś innych prac, choćby w tych samych szkodliwych warunkach. Przekonanie pracownika, że praca w pomieszczeniach o dużym zapyleniu czy inne niedogodności towarzyszące wykonywaniu przez niego czynności pracowniczych, nie są wystarczające do uznania takich pracy za pracę w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13 października 2021 r. III AUa 72/21) (odpowiedź na odwołanie z 23 sierpnia 2022 r. – k. 5-6 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G., urodzony (...), w okresie od 22 października 1975 r. do 16 maja 1986 r. zatrudniony był w Zakładach (...) w W. na stanowisku kierowcy wózka podnośnikowego i elektrycznego. Do obowiązków operatora wózka należało zabezpieczenie stolarki surowej, tzw. ksylamitowanie, które wykonywał przez połowę zmiany i połowę czasu jeździł na wózku. Przewożone były farby, rozpuszczalniki, środki zabezpieczające - ksylamit. Na wózek ładowane były futryny, które zawożono na ksylamitowanie, następnie ściągano i pod ciśnieniem wężem polewało się futryny specjalnym środkiem. Ponownie załadowywało się ręcznie materiał i zrzucało na magazyn. Wózek był akumulatorowy widłowy albo platformowy. K. wykonywano za pomocą pomp, w odzieży ochronnej. Ubezpieczony miał ubranie robocze, maseczkę i rękawice ochronne. Powierzchnia była pokrywana powłoką ochronną za pomocą natrysku. Odbywało się to w pomieszczeniu, które było ogrzewane. K. był impregnatem bardzo toksycznym (zeznania W. M. – k. 38-38v a.s., zeznania W. L. – k. 38v a.s., zeznania W. K. (1) – k. 38v-39 a.s., zeznania M. G. – k. 39 a.s., akta osobowe M. G.).

W. K. (1) od 23.10.1979 r. do 30.04.1995 r. był zatrudniony w Zakładach (...) w W. na stanowisku operatora wózka akumulatorowego i otrzymał od pracodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych za ten okres (k. 5 akt emerytalnych W. K.).

W. L. pracował razem z odwołujących w Zakładach (...) w W. i wykonywał takie same czynności. W sprawie o sygn. akt VII U 597/13 tut. sądu, Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał, że czynności jakie wykonywał W. L. na stanowisku kierowcy wózka podnośnikowego, polegały na impregnowaniu drewna metodą ręczną (przy użyciu ksylamitu), a przewożenie wyrobów do zaimpregnowania i zaimpregnowanych (do magazynu) wchodziło w zakres impregnowania jako procesu produkcyjnego zorganizowanego u pracodawcy – wykaz A, dział VI, poz. 5 rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze – impregnowanie drewna metodą dyfuzyjną i ręczną oraz wybielanie wikliny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 lipca 2016 r., uzasadnienie - k. 173-188, akta o sygn. VII U 597/13).

Ubezpieczony zatrudniony był w Spółdzielni (...) w W. w okresie od 1 października 1986 r. do 1 maja 1987 r. na stanowisku pomocnika palacza i od 14 października 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r. na stanowisku pomocnika palacza, następnie na stanowisku palacza. 1 sierpnia 2022 r. pracodawca wystawił świadectwo pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, że ubezpieczony od 1 stycznia 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał „prace niezautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” (palacz) – stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. (Dz. U. nr 8 poz. 43) stanowiącym Załącznik nr 1 do uchwały nr 184 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z 20 maja 1983 r. dział XIV pkt 1 ppkt 3 w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych

spółdzielczości mieszkaniowe. Jednocześnie (...) w W. anulowała świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione 5 listopada 2021 r. (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 5 listopada 2021 r. – k. 7 a.s., świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 1 sierpnia 2022 r. – k. 5 a.s., złącznik nr 1 do uchwały Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z 20.05.1983 r.- k. 93-106 a.s.).

1 lipca 2022 r. M. G. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury z rekompensatą (wniosek o emeryturę z rekompensatą z 1 lipca 2022 r. – k. 1-6 a.r.).

Decyzją z 15 lipca 2022 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach (decyzja ZUS z 15 lipca 2022 r. – k. 13 a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od decyzji organu rentowego odmawiającego mu prawa do rekompensaty inicjując niniejsze postępowanie sądowe.

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego i jego aktach osobowych, akt rentowych W. K. (1), akt o sygn. VII U 597/13, a także na podstawie dowodu z zeznań świadków W. M., W. L., W. K. (1) oraz odwołującego M. G.. W ocenie sądu, wymienione wyżej dowody były wiarygodne, spójne i wartościowe, co pozwoliło na ustalenie faktów w sposób nie budzący wątpliwości. Poszczególne dowody nie były kwestionowane przez strony postępowania, nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności. Dowody zawierały spójne informacje na temat okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz odwołującego, ponieważ były one logiczne i spójne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadkowie byli zatrudnieni w Zakładzie (...) w W. w tym okresie co odwołujący, stąd mieli wiedzę o zakresie prac wykonywanych przez M. G..

W ocenie sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. G. jest uzasadnione.

Spór dotyczył ustalenia czy odwołujący legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, który uprawniałby do przyznania mu prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Pozostałe kwestie związane ze spełnieniem przesłanek do otrzymania rekompensaty nie były sporne.

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2023 r. poz. 164) zwanej dalej „ustawą pomostową”, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy pomostowej, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli posiada okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r., poz. 504), zwanej dalej „ustawą emerytalną”, nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) zwanego dalej „rozporządzeniem”. Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy w świetle § 2 ust. 1 rozporządzenia.

W myśl art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny, „celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Przesłanką konieczną do przyznania prawa do rekompensaty jest wykonywanie pracy w warunkach szczególnych przez 15 lat w pełnym wymiarze czasu pracy.” (wyrok Sądu Apelacyjnego z 12 września 2017 roku, sygn. akt III AUa 956/16).

Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu do stażu w szczególnych warunkach na potrzeby prawa do rekompensaty okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w W., wskazując, że mimo, iż świadectwo pracy z 5 listopada 2021 r. zostało anulowane przez wystawcę, kolejne świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wystawione przez (...) w W. 1 sierpnia 2022 r. wskazuje okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych od 1 stycznia 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r., zatem okres objęty ww. świadectwami pracy nie przekracza 15 lat. Z kolei za inne okresy ubezpieczony nie przedłożył świadectw potwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

Okres wykonywania tego rodzaju zatrudnienia stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Tym samym zgodnie z przepisami § 2 rozporządzenia, tylko praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy może zostać uznana za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

W świetle wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (wyroki Sądu Najwyższego: z 3 grudnia 2013 roku, I UK 172/13; z 19 marca 2012 roku, II UK 166/11; z 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10).

Sąd zauważył, że w dacie wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji możliwość dowodzenia była ściśle ograniczona przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412). Z tego też powodu ubezpieczony ubiegając się o świadczenie obowiązany był do złożenia na etapie postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym zgodnej z przepisami dokumentacji potwierdzającej jego zatrudnienie w warunkach szczególnych. Jednak, jak wynika to z materiału dowodowego, wnioskodawca nie otrzymał od pracodawcy prawidłowo wystawionego świadectwa potwierdzającego zatrudnienie w warunkach szczególnych i w konsekwencji, wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków), nie mógł nabyć prawa do świadczenia.

Sąd podziela utrwalone i zachowujące dalszą aktualność stanowisko orzecznictwa (odnoszącym się bezpośrednio do wcześniej obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestię postępowania przed organami rentowymi tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), które zostało następnie zastąpione Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412) - w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w treści Rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1996 r., sygn. akt II URN 3/95). W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 1995 r., sygn. akt II URN 23/95). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 czerwca 2007 roku, sygn. akt III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154). W ocenie sądu, powołane powyżej tezy, wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują te okoliczności, których spełnienie jest niezbędne dla ustalenia prawa do świadczenia zgodnie z przepisami ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a ponadto wskazują te uprawnienia strony, które umożliwiają dowodzenie swoich racji zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

Sąd zważył, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony w okresie od 22 października 1975 r. do 16 maja 1986 r. zatrudniony był w Zakładach (...) w W. na stanowisku kierowcy wózka podnośnikowego i elektrycznego. Praca świadczona w ww. Zakładzie w warunkach szczególnych została potwierdzona zeznaniami świadków W. M., W. L. i W. K. (1), którzy w spornym okresie pracowali z odwołującym w Zakładzie (...) w W.. W. L. w ww. Zakładzie wykonywał takie same czynności jak M. G.. W sprawie o sygn. akt VII U 597/13 Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał, że czynności jakie wykonywał W. L. będąc zatrudnionym na stanowisku kierowcy wózka podnośnikowego, polegały na impregnowaniu drewna metodą ręczną (przy użyciu ksylamitu), a przewożenie wyrobów do zaimpregnowania i zaimpregnowanych (do magazynu) wchodziło w zakres impregnowania jako procesu produkcyjnego zorganizowanego u pracodawcy – wykaz A, dział VI, poz. 5 rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze – impregnowanie drewna metodą dyfuzyjną i ręczną oraz wybielanie wikliny.

Co do okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni (...) w W. od 1 października 1986 r. do 1 maja 1987 r. na stanowisku pomocnika palacza i od 14 października 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r. na stanowisku pomocnika palacza, następnie na stanowisku palacza, wskazać należy, że 1 sierpnia 2022 r. pracodawca wystawił świadectwo pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, że ubezpieczony od 1 stycznia 1987 r. do 30 kwietnia 1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał „prace nieautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” (palacz) – stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. (Dz. U. nr 8 poz. 43) stanowiącym Załącznik nr 1 do uchwały nr 184 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z 20 maja 1983 r. dział XIV pkt 1 ppkt 3 w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości mieszkaniowej. Jednocześnie (...) w W. anulowała świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione 5 listopada 2021 r.

Biorąc powyższe pod uwagę nie budziło zdaniem sądu wątpliwości, że praca wnioskodawcy w Zakładzie (...) w W. oraz w (...) w W. stanowiła pracę wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Powyższe okresy liczone łącznie wynoszą ponad 15 lat.

Mając na uwadze powyższe sąd ocenił, że ubezpieczony spełnił przesłanki, by uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a mianowicie udowodnił, że przepracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych. Jednocześnie nie zaistniały te przesłanki negatywne, które wykluczyłyby możliwość uzyskania rekompensaty. Sąd wobec powyższego zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do rekompensaty od lipca 2022 r. z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.